

tillod det, ved Tillægsbevillingen at rykke hurtigere frem med Bygningen af Kaserner o. s. v. o. s. v., end det her i Forslagene var bestemt. Hertil bidrog ogsaa den Udtalelse, hvormed Ministeriet debuterede, og som fremsattes af den højtærede Finansminister, at Lov er Lov, og Lov skal holdes. Jeg synes heller ikke, denne Udtalelse er saa synderlig kunstig, men den er nu bleven til et Slagord, og man kan der se, hvorledes en ubetydelig Ting, naar den siges af en betydelig Mand, kan komme højt i Kurs.

Alligevel er det et ganske godt Ord, og jeg har faaet det Indtryk, at der i de første 2—3 Maaneder af Ministeriet vist den største Loyalitet overfor de Forhold, de vare gaaede ind til. Men jeg vil indrømme, at navnlig den højtærede Forsvarsminister, da han blev klempt paa forskellige Omraader, fandt Anledning til at sige adskilligt, som kaster en vis Tvetydighed over Fremtiden og Stillingen i det hele. Men samtidig med, at jeg nævner dette, som har faaet en vis Klaring i Dag, maa jeg sige, at hvad der er forefaldet i Finansudvalget af Forhandlinger, Konferencer osv., efter min Mening har været præget af Loyalitet, og der er altsaa god Grund for mig til at tilraade mit Parti at stemme for denne Finanslov trods de Ofre, vi mene at bringe ved paa dette Tidspunkt at maatte gaa med til Udsættelser, som efter vor Formening ikke ere finansielt nødvendige. Jeg erkender, at Regeringen som den, der har Ansvaret, først og fremmest maa skønne over de finansielle Forhold, men naar man kan laane 15 Mill. Kr. paa Skatkammerbeviser, kan man lige saa godt laane 20 Mill., og for saa vidt kunde man meget godt have tilvejebragt Pengene paa det Tidspunkt.

Jeg vil nødig komme med Gentagelser. Jeg havde tænkt mig, at jeg ogsaa skulde holde en lille speech om Sparsommelighedshistorien osv., men denne er allerede bleven dyrket saa stærkt, at jeg vil søge at komme saa hurtigt over den som muligt. Jeg maa dog sige, at Ministeriets egentlige Debut var jo Forsøgene paa Udrensning — det lade vi nu ligge — og først og fremmest paa Forkyndelse af Sparsommelighed og Villie til at bringe Finanserne i Orden. Der er ingen, som skarper erkendte Nødvendigheden af Orden her end netop den højtærede Finansminister. Ved næsten alle de Foredrag, han har holdt, har han søgt at godtgøre, hvor daarlige de finansielle Planer ere, der hidtil have været fulgte, og hvor stærkt

en ny Ordning her kunde tiltrænges. Men jeg skønner ikke, at vi endnu paa dette Tidspunkt — men det er maaske ogsaa for tidligt at stille denne Fordring — kunne skimte en bestemt Finansplan. Der er ikke nogen saadan, saa længe man ikke kan fremlægge et Budget og samtidig sige: Der skulde Pengene tages, paa denne Maade fremkommer der Balance. Jeg ser ikke, det er muligt at naa dertil uden at gaa til Skatter, og det vil denne Regering ikke, i det mindste ikke for Tiden. Saadan tror jeg hellere, det maa udtrykkes, thi hvis Regeringen bliver siddende, kan det jo være, at den maa gaa den Vej alligevel. Den voldsomme Sparsommelighed, der skal foregaa paa Militærlovene, tror jeg aldrig vil blive effektueret, men det vil jo Tiden vise. Jeg vil altsaa kun fastslaa de to Ting. En Finansplan kan man ikke nu se. (Afbrydelse af *Finansministeren*). Det glæder mig, at Finansministeren tiltræder dette, saa ved jeg, at jeg ikke har udtrykt mig for stærkt, og det vilde jeg ogsaa nødig. Om den anden Fordring, der skulde opfyldes, Sparsommeligheden, kan jeg ikke erkende, at der foreligger noget synderligt, thi Sparsommeligheden skulde kendes paa de Forslag, som fremsættes paa dette sene Stadium. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det i Almindelighed er Kendetegnet paa Sparsommelighed i Statshusholdningen, at man henimod Slutningen af Finanslovbehandlingen ikke fremsætter nye Forslag om store Bevillinger. Men det er sket ved denne Lejlighed ved tredje Behandling. Man kommer med Millionforslag, og den Grusomhed og Grumhed, som den højtærede Minister havde omgivet sig med til en Begyndelse, er overfor visse Fordringer svundet ind til lutter Smil, Forekommenhed og Velvillie. Jeg kan sagtens sige det ved denne Lejlighed, da jeg ikke har været af dem, som endnu have lagt Beslag paa den ærede Minister. Jeg er dog ikke vis paa, at jeg ikke kommer til det ved en anden Lejlighed, det gør jeg naturligvis. Og nu ved jeg, at han ikke er nær saa standhaftig, som han vilde begynde med at give sig ud for, og da man altsaa kan stikke Hul der, er det rimeligt, — jeg gentager det ærede Medlem fra Holbæks (Rode) Udtryk —, at man ikke lader de ugudelige alene om al den gode Lammesteg (*Wulff*: De, som er Fynbo, har faaet Dobbeltsporet). Ja, det er af sine egne, man skal have det. Som sagt, det var de Bemærkninger, jeg vilde gøre. Jeg ved meget vel, at noget synderligt nyt er der ikke i dem,